

ved, at ifølge Straffelovgivningen kan Bånd- og Brødstraf ikke idømmes for længere Tid end 6 × 5 Dage, og i den Tid maa der være Mellemdage, i hvilke den straffede kan faa nærende Kost, og at Bånd- og Brødstraffen endvidere ikke kan idømmes Personer, der ere over 60 Aar; saa vil man se, hvor haardt Lemmerne ere blevne behandlet paa denne Anstalt, al den Stund den Mand, der var Tale om, var en Mand paa over 60 Aar, en gammel og svagelig Mand, der blev idømt denne lange Sultestraf. Altsaa, her er et Forhold, som jeg tror vilde have kunnet forstøttes i en lang Række Aar, hvis det ikke var blevet fremdraget for Offentligheden. Nu er Forholdet forandret, saa vidt jeg ved; nu er Forholdet anderledes, end det var tidligere; jeg tror, at den Kritik, der er bleven udøvet af Socialdemokraten paa det Omraade, har bidraget ikke saa ganske lidt til, at der er kommet andre Bestemmelser derne. Jeg skal i saa Henseende henvise til, hvad den højtærede Indenrigsminister udtalte om denne Sag. Han udtalte, at Bestemmelserne i Reglementet angaaende Sultestrafen vare i højeste Grad uheldige; han søjede til, at Bestemmelser i den Henseende ikke vare saa uheldige, hvis de virkelig bleve fulgte, som de lyde; men sikkert er det, at de give Anledning til Misbrug og til, at man foretager sig andet og dækker sig bag vedkommende Paragraf i Reglementet. Endvidere tilføjede den højtærede Minister, at der vilde blive nægtet Stadsfæstelse af en saadan Bestemmelse i det ny Reglement, som var under Udarbejdelse for Korsør Arbejdsanstalt, hvis en saadan Bestemmelse skulde findes. Her er altsaa et bestemt Tilfælde, hvor der har været Reglementsbestemmelser, som have været i allerhøjeste Grad uheldige og hensynsløse over for de Folk, som skulde leve under dem; og man har erkendt, at de ikke ere blevne fulgte, men stærpede og misbrugte. Naar saadanne Ting foregaa, tror jeg, det maa være Pressens Ret, ja jeg vil endoglaa sige dens Pligt, at søge at afløre dem; thi jeg ser ellers ikke, paa hvilken Maade Offentligheden kan komme til Kundskab om, hvorledes det hænger sammen, og saa mener jeg ikke, at Følgen deraf bør kunne blive, at der anlægges Justitsjag mod vedkommende. Jeg finder, at det allerede er galt nok, naar Sagen ender med en privat Injuriefag, hvorved hele Bevisbyrden bliver lagt paa vedkommende Redaktører; det forekommer mig, at der burde foretages en grundig Underjøgelse af Anstalten angaaende de Forhold, hvorover der var klaget, og jeg tror ogsaa, de burde have været rettede.

Derfor Redaktøren havde sagt andet, end hvad der faktisk forelaa til Grund for Klagen, altsaa noget urigtigt, saa kunde det blive Genstand for Søgemaal. Men man skal efter min Mening ikke gaa den Vej, som dette Lovforslag tilsigter, nemlig fuldstændig at kneble Pressen og hindre den i at komme til at virke paa dette Omraade. Det mener jeg vilde være i allerhøjeste Grad skadeligt baade for Embedsmændene og Borgerne.

Altsaa, dette Forslag kan jeg ikke billige i dets Helhed, fordi det aabner Vejen for en stor Vilkaarlighed, fordi det slet ikke siger os, hvad der forstaaes ved Straamandsvæsenet, fordi det sigter langt ud over dette og efter min Forening er en Lov af politisk Natur, sigtende til at forhindre politiske Modstandere af Regeringen i at komme til at gøre deres Mening gældende gennem Pressen. Men jeg kan endnu mindre være med dertil, dersom det høje Ting vil vedtage de foreliggende Vædringsforslag; det vil føre os ind i Tilstande, der ikke er saa langt fjærnede fra de Tilstande, der ere i Rusland, og dem, der her i Landet bleve affastede ved Grundlovsbestemmelserne, nemlig den gamle Censurtilstand. Hvis man fik en Lov af det Indhold, som her er foreslaaet af Udvalget, vilde vi vist ikke være saa langt borte derfra. Jeg vil derfor stemme saavel mod Vædringsforslagene som — og det baade af politiske og saglige Grunde — imod Lovforslagets videre Fremme.

Ordføreren (Høst): Jeg tror, at de to ærede Medlemmer for Kjøbenhavn (Det. Hansen og Knudsen) noget have misforstaaet de Vædringsforslag, der ere stillede; men da jeg ikke paa dette Tidspunkt finder Anledning til at indlade mig paa en udførlig Diskussion om Indholdet af Vædringsforslagene, skal jeg paa Flertallets Begne tillade mig at tage dem tilbage. Den Betragtning, som har ledet Flertallet dertil, er den samme, som gør, at man, naar man f. Eks ved, at ens Hus skal rives ned om nogle faa Dage, nødig vil anvende Penge paa dets Udsmykning eller paa ny Tapeter. Altsaa, paa Flertallets Begne tager jeg Vædringsforslagene tilbage. — Maa jeg blot endnu tilføje en Bemærkning lige over for det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Madsen-Nygdal). Da han dolerede over, at denne Lov gennem flere Aar er holdt i Udvalget, skal jeg sige, at Grunden dertil selvfølgelig er den samme, som har bevirket, at Folketinget har beholdt den provisoriske Finanslov.